

I Allahs navn, Ar-Rahman Ar-Raheem

Det kurdiske problem på den internationale kampbane

Forhandlingerne mellem Irak og FN for at opnå en enighed om aftalen vedrørende "Olie mod ernæring," tog længere tid end forventet. Grundet USA arbejdede bag kulisserne for at forhindre enhver aftale, der ikke fremskynder rodfæstelsen af den nuværende virkelige deling af Irak og oprettelsen af en kurdisk stat. USA vil have, at FN trækker et bestemt beløb til det kurdiske område, og at den overtager køb og fordeling af madvarer og medicin til kurderne uden indblanding fra den irakiske regerings side. Medens den irakiske regering afviser dette krav, da den er i modstridende til den irakiske suverænitet over Nordirak, og forlanger at alt det ovennævnte (d.v.s. køb og fordeling af madvarer og medicin) skal finde sted gennem den irakiske regering og under FN's administration, eller i det mindste via at FN får en fremtrædende rolle i processen.

USA arbejdede for deling af Irak siden Abdel Karim Qasem overtog magten i 1958. USA tilbød ham at gøre Irak til en føderal stat bestående af tre stater. USA har sådan set ikke afviget fra sine planer siden da, og nu udnytter USA chancen, under blokaden mod Irak og de sikre zoner (d.v.s. de kurdiske områder), for at realisere rodfæstelsen af delingen således at delingen i realiteten virkeliggøres. Fordi jo længere tid blokaden vedligeholdes, og jo længere tid de sikre zoner eksisterer, desto mere rodfæstet bliver delingen. Efter der blev stillet mange krav for ophævelsen af blokaden, begyndte USA at forøge sin kampagne i retning mod delingen, samt i retningen mod at bringe en kurdisk stat til eksistens. At bringe en kurdisk stat i Nordirak til eksistens nødvendiggør en samtykke fra selve kurderne, samt de regionale staters samtykke og især Tyrkiet. USA kører derfor i to retninger.

Den første; er at mægle mellem de kurdiske grupper for at kunne skabe en kurdisk stats-struktur. Specielt mellem de to store partier som er Det Nationale Kurdiske Forbund under ledelsen af Djalal At-Talabani, og Det Demokratiske Kurdiske Parti under ledelsen af Ma'soud Al-Barzani. Den anden retning; er at overbevise Tyrkiet med denne ide.

For at realisere alt dette sendte USA sine delegerede til Nordirak for at mægle mellem kurderne. Disse var delegationer fra Kongressen, og lederen for Nordgolf (affærer) i udenrigsministeriet Robert Dowish, som besøgte Nordirak i midten af november i 1995 og hvis sidste besøg fandt sted i slutningen af April måned i dette år. USA fik succes med at samle disse to partier til mægle-forhandlinger i Irland i august og september i 1995. Disse blev truet med at den amerikanske bistand ville stoppes i tilfældet af at parterne ikke forholder sig til mæglings-aftalen samt ikke genaktiverer sig i de kurdiske politiske institutioner.

Ligeledes stræbte USA for afholdelsen af kommunale-valg i den foregående maj måned, som indledning til senere at kunne danne den politiske stats-infrastruktur. På den anden side har USA sendt delegerede til Tyrkiet. I august sidste år sendte USA næste formanden for (CIA), den strategiske ekspert i Mellemløstlige affærer, Graham Fawler til Ankara. Formålet var at overbevise regenterne i Tyrkiet med ideen om deling af Irak, samt dannelsen af en kurdisk stat i Nordirak. Fawler mødtes med flere tyrkiske ledere og forskere tilbydende dem det amerikanske synspunkt. Noget af det han sagde til disse var følgende: "Irak skal deles til tre områder, hvorved Tyrkiet vil få fred.

Dette vil ikke kunne ske men kun efter Tyrkiets samtykke, men USA insisterer på sin plan i etablering af en kurdisk stat". Den femte september 1995 sendte USA udenrigsministerens medhjælper, Richard Houlbrook til Ankara med det samme formål. Houlbrook mødte præsidenten Demirel, hvor han sagde til ham: "At styrte Saddam er meget besværligt. Og selv hvis han afsættes, er det meget svært at erstatte ham med et demokratisk system.

Den bedste løsning er den føderale løsning i Irak". Demirel svarede: "Det er nødvendigt at beskytte enheden af det irakiske jord, fordi føderalismen betyder deling, hvilket vil ramme Tyrkiet". Således forstår Demirel godt at USA vil have at delingen bliver en realitet, ligeledes også at føderalismen ikke er andet end det første stadie mod den kurdiske uafhængighed.

England modarbejder stærkt delingen af Irak. Englands holdning blev udtrykt af den tidligere udenrigsminister, Douglas Heard, og statens tidligere minister for udenrigsaffærer (den nuværende landbrugsminister) Douglas Hog med skarpe og beslutsomme begreber under to pressemøder. Douglas Hog sagde under et interview med Al-Hayat avisen følgende:

“Jeg er helt sikker på, at tyrkerne vil trække sig tilbage fra Nordirak. Vores markante politik mod Irak består af ikke at støtte eller opmuntre et hvilket som helst forsøg, der har opståelsen af en selvstændig kurdisk stat inden for Irak i dens internationale grænser til formål. Vi tror på at det er nødvendigt at vedligeholde Irak som en forenet stat inden for dens internationale anerkendte grænser. Vi modarbejder delingen af Irak med alle vores midler. Vi tror på at løsningen af kurdernes problem i Irak er muligt gennem etablering af et område for kurderne, hvor de har selvstyre. Vi hverken støtter eller går ind for en hvilken som helst plan, som sigter mod etablering af en kurdisk stat, der er uafhængig af Irak. Vi er ligeledes enige med Tyrkiet angående dette emne. Dette er fordi Tyrkiet hverken vil have eller stræber efter oprettelsen af en kurdisk stat inden for Irak, men står inde for planen af et selvstyre. Hvis vi er uenige med Saddams regering, så er det ikke ensbetydende med at vi ønsker at dele Irak. Men til gengæld tror vi på vigtigheden af bevarelsen af Irak som en forenet stat, der respekterer sine borgeres rettigheder. Vores insistering på Iraks enhed var en af grundene der fik os til ikke at komme ind i Irak efter befrielsen af Kuwait. Jeg ser heller ikke at der er nogen grund til den dominerende frygt om Iraks enhed, selv om at vi forstår nogles bekymring om denne enhed. Vi er markant og fulstændigt imod delingen af Irak.”

Derfor skal fortolkning af Kong Husseins fremlæggelse for konføderalismen i Irak være i lyset af den engelske holdning. Det er fordi kong Hussein foreslog konføderalismen som en af flere valgmuligheder og ikke som den eneste valgmulighed. Derudover har han fremlagt denne i sin stræben for at samle den irakiske opposition, hvilken præges af modstridende retninger, samt under USA's og dens agents utilfredshed p.g.a. hans adoptering af det irakiske problem og hans bestræbelser for at ændre styresystemet i Irak. Derfor betragtes kong Husseins forslag om konføderalismen, som en prøve på at opnå USA's og den irakiske oppositions tilfredshed; med andre ord er den ikke et virkeligt forslag.

England har ud fra sin holdning som udgangspunkt, tilbudt en kompromisløsning mellem Irak og FN, der går ud på at den irakiske regering sender brev til FN, hvormed FN får fuldmagt til at fratække bestemte beløb, der specielt skal bruges til de kurdiske områder, og til selv at købe ernæringsvarer og medicin. På den ene side vil denne løsning rodfæste Bagdad regeringens herredømme over norden, og på den anden side give FN myndigheden.

England er involveret for at forhandlingerne kommer til at opnå succes. Fordi Englands repræsentant i sikkerhedsrådet har lovet sikkerhedsrådet, efter hans omfattende repetition af de tidligere straffe, at hans regering udøver mægling hos Irak for at anerkende resolution nr. 886, hvilken er forhandlings-punktet, og hvilken indeholder tilladelse til Irak om at sælge en bestemt mængde af olie for ernæring.

England satser på at realisere at de amerikanske bestræbelser mislykkes ved modstanden fra de pårørende regionale lande, samt ved hjælp af sine agenter fra selve kurderne.

Tyrkiet, Iran og Syrien har lige efter Golfkrigen afholdt regulære konferencer på udenrigsministre-niveauet for at stå i vejen for opståelsen af en kurdisk stat i Nordirak. De kaldte også til at de fremmede lande ikke må indblende sig i Iraks interne affærer. Tyrkiet er mere pårørt af kurdernes sag end andre. Dette skyldes revolutionen af det tyrkiske Kurdiske Arbejder Parti, som stræber efter løsrivelsen af Tyrkiets kurdere.

Også fordi at der i Tyrkiet bor ca. 15 mio. kurdere, der har bosat sig i store områder i Tyrkiet. På grund af alt dette nøjes Tyrkiet ikke med at overvåge hvad der foregår, men bevæger sig også i praksis for at forhindre opståelsen af en kurdisk stat i Nordirak. Derudover var præsident Demirels svar på Helbrook helt klart. England har også deltaget i møderne i Irland som observatør for at følge med i hvad der foregår, samt for at fremvise at den ikke vil have en uønskelig situation i Nordirak.

Tyrkiets betragtning til Nordirak er at den ikke er et rent kurdisk område p.g.a. tilstedeværelsen af et stort antal af tyrkere, der overvejes at være 2 mio. og 300 tusind mennesker, der bor i et område, der udstrækker sig fra Musel og Karkok til de tyrkiske grænser. Sekretæren for det tyrkiske udenrigs- ministerium Anwar Owaman sagde: “Det vil være forkert at definere Nordirak som et kurdisk område”. Ligeledes har den tyrkiske regering sendt en delegation, der mødtes med Robert Dowish i Nordirak i midten af november 1995, hvorunder delegationen fremviste Tyrkiets modstand over

for den amerikanske plan angående afholdelsen af kommunale-valg (i de kurdiske områder) fordi det er i modstridende til landets enhed.

Og at et hvilket som helst valg uden en aftale med Bagdad, selv det kommunale, betyder en forberedelse til oprettelse af en selvstændig kurdisk stat. Formanden for Moderlands Partiet, Mesud Yilmaz, kommenterede under sit møde med præsidenten Demirel, Irlands forhandlinger med at sige: "At møderne i Dublin går i retning mod en selvstændig kurdisk stat, og jeg frygter at vi bliver et middel herfor; inderst inde er jeg bekymret". Hertil svarede Demirel: "Jeg deler denne bekymring med dig".

Fraværet af Bagdads herredømme over Nordirak forøger Tyrkiets bekymring og svære tilstand. Dette er fordi at Det Kurdiske Arbejder Parti tager Nordirak som base for sin forsamling, våben-udstyr, træning og udgangspunkt for aktionerne ind til de tyrkiske grænser. Denne komplicerede tilstand har tvunget den tyrkiske hær til at indskrænke de irakiske grænser flere gange for at slå ned på forsamlingssteder for Det Kurdiske Arbejder Parti. Den sidste operation fandt sted i marts-april i det sidste år, da en stor tyrkisk styrke på 35 tusinde soldater indskrænkede grænserne.

Disse operationer medførte forvirring af de amerikanske-tyrkiske forhold. For den tyrkiske udenrigsminister, Erdal Inonu, den tidligere formand for Det Republikanske Folkeparti dengang, indledte et møde med en høj amerikansk diplomat, som sagde efter mødet: "Vi nåede ikke til enighed om en dato for tilbagetrækning. Vi håber, at der bliver sat en dato." Warren Christopher sagde, at USA's støtte til Tyrkiet "er afhængig af Tyrkiets respekt for sine løfter om tidsfristen for dens operation i Nordirak, samt respekten for menneskerettigheder." Han sagde også at han understregede dette punkt under sit møde med den tyrkiske udenrigsminister. Derefter tilføjede Christopher: "Tyrkiet må erklære en tidsfrist for tilbagetrækningen inden Cillers besøg til USA." Da Ciller tog på besøg til USA den 19. april arbejdede de amerikanske mediemasser til ikke at fremvise besøget.

USA blev pga. denne tyrkiske holdning nød til at sende en stor delegation til Ankara under ledelsen af organisatøren i udenrigsministeriet, medhjælperen til udenrigsministeren, Stroup Talbot. Delegationen brugte tre dage på grund af vigtigheden af dette emne. I slutningen af besøget bekræftede Talbot til journalisterne tilstedeværelsen af uenigheder med den tyrkiske regering og sagde: "Vi fik garantier for udstrækningen af tidsfristen og området der skulle opereres i."

Her kan der opstå et spørgsmål, der lyder på at hvorfor gik USA's styrker ikke ind til Bagdad for at afskaffe Saddams styre efter den irakiske hærs nederlag, så længe USA mener at Irak skal deles?

George Bush svarede for nogle dage siden under sit besøg til Golf området på dette spørgsmål eller på den vigtigste del af spørgsmålet, da han sagde at styrkernes fremmarch mod Bagdad kunne have ført til sammenbruddet af alliancen. Men virkeligheden er, at alliancen ikke ville bryde sammen p.g.a. de holdninger som de arabiske lande, som deltog i alliancen, ville tage, som Bush påstod. Men p.g.a. de holdninger, som nogle af hans andre allierede ville tage, såsom England og Frankrig i spidsen. Indholdet af Douglas Hous ovennævnte erklæring, idet han sagde: "Vores insistering på Iraks enhed var en af grundene, der fik os til ikke at komme ind i Irak efter befrielsen af Kuwait, er fuldstændig klar. Den engelske udenrigsminister, Douglas Heard, erklærede lige efter krigen sluttede: "Det er ikke de allierede stater anliggende at bestemme om hvem der skal styre Irak, på samme måde er det umuligt at Saddam personligt bærer ansvarligheden for de forbrydelser hans styre har begået."

Frankrigs udenrigsminister, Roulan Douma, erklærede følgende: "Frankrig er berørt angående ændring af det nuværende irakiske styre. Frankrig vil ligeledes ikke deltage i et kompagni for at isolere Saddam fra styret." Fordi at England måtte give udtryk for sin holdning gav den ordre til sine styrker om at stoppe kampen 36 timer inden Bush's beslutning om at stoppe kampen. Som et resultat for sine allieredes holdninger nøjedes Bush med at satse på at der rejses en modstand fra hæren og folket i Irak mod styret efter Iraks store nederlag.

Han plejede at provokere det irakiske folk og hæren til at styrte Saddams styre. Den 15. februar 1991 sagde han: "Der er en anden måde at stoppe blodgyddelsen på, hvilken er afhængig af den irakiske hær og det irakiske folk, ved at disse tager sagerne i egen hånd hvorved de tvinger Saddam til at gå af magten. Da shiiternes modstand opstod i Sydirak den 1. marts kom der en amerikanske påmindelse om det, som præsident Bush erklærede til det irakiske folk "at hvis Saddam bliver styrtet, så vil dette lette Iraks tilbagevendelse til familien af de stater der elsker fred".

Men George Buh's allierede havde en anden mening. Det er fordi da iranerne begyndte at komme til Sydirak for at støtte opst- anden, fløj den engelske statsminister til Tahrán for at advare Iran og konsek- venserne for Irans involvering i Iraks interne affærer, hvilke havde den største påvirkning på at opstanden mislykkedes i hele Irak.

Det var efter dette at amerikanerne ikke mere satsede på opstanden men satsede istedet på at de sikre områder, i skyggen af de amerikanske spyd, forvandler sig til selvstændige stater. Det var derfor at Clinton gennem denne krise som han selv havde opfundet med Irak i efteråret 1994 prøvede at udvide de forbudte områder i Sydirak, men mislykkedes i at få en beslutning vedtaget på grund af modstanden fra de store lande i sikker- hedsrådet. Englands perman- ente repræsentanta i sikker- hedsrådet sagde, at en udvid- else af det forbudte område i Sydirak "vil medføre at Sydirak og dets byer vil blive åbnet for den iranske hær", hvilket også vil lette en ny shiitisk opstand, der svarer til det, der foregår i det kurdiske nord.

7. april 1996 e.Kr.